

1. Ha ál-dott kezed mű - veit, E nagy vi-lá-got né - zem,
És szerelmednek jó - voltát Az é - le-temben ér - zem,

Ó! nem tu-dom, hogy mit te gyek, Mint di - csér - je - lek

té - ge-det, Jó A - tyám, U - ram Is - ten!

2. Ha nézem bármely művedet, / Mind dicsőséged zengi; / A föld, a víz, a csillag is / Szent szavad teljesíti. / Ki alkotá a szép napot, / Ki adta a sok csillagot, / Hogy tündököljön fényük?

3. A szél útját ki szabta meg, / Ki küld esőt a földre; / Ki élte a sok növényt, / Hogy felüdüljünk tőle? / A te hatalmad műveli, / És íme, híven hirdeti / A jóságodat, Isten!

4. A nap, az éj, a zord vihar / S a tenger dicsér téged; / A kis virág, a csöpp bogár / Hirdeti dicsőséged; / A fű, a fa, a zöld vetés, / A büszke bérc, a vizesés, / Mind áldja teremtőjét!

5. Ki egykor embert alkotál / Oly csodálatos módon, / Te adtál neki értelmet, / Hogy néked hálát mondjon. / Ő minden műved legszebbje, / Hogy hatalmadat hirdesse / A világmindenségben.

6. Ó! jó Atyánk, ím áldva áld, / Kit lelked üdvre megment; / Hadd értse ezt a nagy világ, / És mondjon szívből áment; / Hogy tiszteljenek, féljenek, / Hogy imádják szent lényedet, / És minden élő áldjon.